
Csiki László

HATVAN KIRÁLY
(alkalmilag)

(ez pár maszkurás rigmust kiad)

ez most érzelmes lesz
ez a móka
félelmes
valóba'
véghetetlen
ahogy király laci is hatvan
egy világháború óta
számkivetetten
rámkivetve

ahogy szabad a rab
dült testben zárkában
a sérthetetlen
képzeletben

de hallja
ahogy nő a haja
hallja a napszelet
s ahogy a tej erjed az anyamellben

„halljátok az éneket
szomorú szeretteim?”

*

királyom
mintha hébe-korba
mégsem templomba
mentél volna
mégis akolba
hol sokak által tartott
kitartott
mint a nyitott á hang
a forma

a forma!

mint aki bírja
nem csak írja
„karddal vágott
írónáddal”
a hóra

mint ki búsan is jobban vígad itt
annál ki kényre-kedvre víg
mesék tején borán
sovány mokány!

saját vétek vagy minden
elődünknek vélt
hadifogoly okán

a feltalált
történelemben
rekvirált
étteremben
sóvárad és vorkuta közt
janicsártemetőben legkivált
velem helyettem

„vezessen a párt!”

s kolozsváron az ajtóban ki várt?
közös kihallgatónk
jézusom jeszenyined
egy nő ki esendően imád
és pénzt kér végül
nem vallomást?

„halljátok az éneket
szomorú szeretteim?”

*

békülj magadhoz
új tinódi
ki úrként bír tengődni
és jobban bír bárkit
mint önmagát
két folyó partján
egyszerre fiáért kiált

*

ugye a pap gyökönt még
és a kanca sárlik
otthon nálatok
fennebb vagy alább
a sós pataknál
a citerás udvaron
hol nappal énekelt apád
és közben hátul bőgött a barom?

ott tanultad
vagy máshol untad
a más időt?
s szeretheted
ha még mered
emlékedet?

*

„halljátok az éneket
szomorú szeretteim?”

ennyi volt volna
mondanám
ha nálad jobban hagynál

persze a pataknál
magamnál

neked mondom
magadnak
ki nálam s a valónál pontosabban
tudod télen
a trágya jó meleget adhat
és mi az abrak
de ki csak maga volt
és megvan magának máig
kölyökül
mind-mindhalálig
világnak határnak
kertvégi kő alatt
a lésza mögül
pincegádorban
elrekkentett sáros kincsül

holnapra kitalálok neked
egy új házat és padot
kint ülj!

a világ lapos tetején
arcodra hulljon a fény
ha mégis akarod
ha mára szebb ez az élvezet
mint amit egy nő ölén
érez és okoz a kezed

vagy ahogy az az erdőn túli domb
ősszel annyi színt kibont
veled vagy nélküled

*

veled vagyok én nélküled
ki a kocsmá zugán tudja
érezni a széna illatát
legkivált
privát
leg-
fennebb
leg-
alább
sehol
hol se

mondd helyettem tovább!

se se se-se-se
mégis ott
ahol voltam és vagyok
ahol kicsinek lenni
a legnagyobb
csak nincs becse

*

„halljátok az éneket
szomorú szeretteim?”
mondod

lélegzetnyi csend kéretik
ehhez a porondon
ithon otthon
mondom

csak amíg a szénában
megérik a körte
csak amíg hajnali fény
hull a párás asszonyölre
a szép-keserű illatú hiúban
és néhány szénaszál
férfikorok múltán

nézlek messziről
míg ezt mondom
de te ne nézz vissza úgy rám

se könyvön át
se fronton

„halljátok az éneket
szomorú szeretteim?”

*

azért beszélek magamról
amikor rólad
mert rólunk
mert két háborúval korábbról
éreződik nyelvünkön
a prófunt

és ezer más háború jön még
és hullnak még édes körték

hallod
szomorú szeretettem
hogyan roszog csupasz
ínyünk közt ugyanaz?

(A szövegben Király Lászlótól, Zrínyi Miklóstól, Szabédi Lászlótól, másoktól és tőlem kölcsönzött idézetek, címek és egyebek olvashatók – 2003. november 3. éjszakáján.)